

for Soldater, der komme i mørk Arrest, thi Fru Bransholm maa indrømme, at de unge Piger, der have været i mørk Arrest, have været paa indskrænket Kost. De have ofte følt Sult, de have i mange Tilfælde ikke faaet noget at drikke. Jeg har fremhævet i mine Klager — og det er nogle af de væsentligste Klager —, at Pigerne oppe paa „Hebron“ ofte have følt Sult, og at de ofte have tørstet. Det er egentlig de væsentligste Klager mod Behandlingen deroppe, og det er blevet fuldt bekræftet. Da Fru Bransholm i et af Forhørene erklærer, at hun ikke har nægtet disse unge Piger, der sidde i Arrest, Vand, saa er det, at Overretsassessor Schrøder griber ind og siger, i alt Fald omtrent, saadan: Ja, men vilde det ikke være blevet nægtet dem, og undlodde de ikke at bede om Vand, fordi de vidste, at det kunde de ikke faa. Og saa maa Fru Bransholm tilstaa, at der i dette, at de vidste eller troede, at de ikke kunde faa Vand, meget vel kunde ligge en Begrundelse for, at de ikke bade om Vand. Men nu beder jeg ærede Medlemmer tænke sig, at en eller anden af vore Bataillonschefer eller Arrestforvarere ved en Kaserne vilde tillade sig at straffe en Rekrut, en menig Soldat, der var idømt mørk Arrest, med Kostindskrænkning og Nægtelse af Drikke. Jeg beder Dem sætte Dem ind i den Situation, saa er jeg overbevist om, at saa vilde vi maaske ikke finde det ærede Medlem for Kellerrup (Jensen-Knudstrup) som den, der drog Sagen frem her i Tinget og rettede en skarp Kritik mod den vedkommende Bataillonschef eller den vedkommende Arrestforvarer, men det vilde være det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen). Hvad man vilde finde utilbørligt overfor voksne Mennesker, finder man — det maa man jo tro efter de Udtalelser, der ere faldne fra det ærede Medlem for Kellerrup — tilbørligt overfor Børn. Hele dette Forhold trænger til en meget skarp Paatale, og straks da det ved mit Besøg paa „Hebron“ og efter min Samtale med de unge Piger blev mig bekendt, at der anvendtes mørk Arrest, sagde jeg til Fru Bransholm, som jeg har sagt ved Møder — og deri tror jeg at være i Overensstemmelse ogsaa med det store Flertal af dette Ting —, at en Kvinde, der som Opdrager overhovedet kan finde paa at anvende mørk Arrest overfor Piger, ganske misforstaar den Opgave, hun har som Opdrager.

Af alle de Straffe, Børnene ere blevne underkastede paa vore Opdragelsesanstalter,

ja, selv de Straffe, de have været underkastede paa Flakkebjerg, er der ingen, der maa virke saa pinlig, og som er saa grufuld og streng som dette at indespærre et Barn i mørk Arrest i 72 Timer. Det er saa skandaløst og saa gruopvækkende, forekommer det mig, at man fra det Partis Side, hvis Ordfører tilmed er tilsynshavende ved vore Børnehjem, skulde være mig taknemmelig for, at jeg, da Tilsynet ikke gør sin Pligt, gør opmærksom paa, at saadanne Forhold have været raadende. Jeg har naturligvis ikke ventet mig, at det ærede Medlem, der er Tilsynshavende ved vore Børnehjem, overfor mig skulde fremkomme med nogen Tak i Anledning af det Arbejde, jeg har gjort i denne Sag, et Arbejde, i hvilket jeg er bleven støttet af de socialdemokratiske Arbejdere, af en Mængde Mænd og Kvinder, og jeg tror, udmærkede Mænd og Kvinder, tilhørende andre Partier. Det forekommer mig dog ret betegnende for det Spørgsmaal, her drøftes, for de Børnehjem og Opdragelsesanstalter, her er paa Tale, at det Tilsyn og den Bestyrelse, der har været for „Hebron“ gennem Aarene, den Overinspektør, der er knyttet til vore Børnehjem og Opdragelsesanstalter, ikke har bekymret sig det fjerneste om dette Forhold. Inspektionen, Bestyrelsen, har ikke gjort sin Pligt. De Straffe, der bleve tildelte Børnene oppe paa „Hebron“, have været dem lige-gyldige.

Saa skete det, at jeg kom til at beskæftige mig med denne Sag og fremsatte en Række af Klager, hvoraf de væsentligste og saa godt som alle ere blevne bekræftede ved disse Forhør. Jeg har allerede haft Lejlighed til at fremhæve, at de Uoverensstemmelser, som findes mellem de Vidnesbyrd, der ere afgivne af de unge Piger, der ere forhørte i Aarhus, her i København og andetsteds, ikke ere saa store som Uoverensstemmelserne i Fru Bransholms egne Forklaringer, i Fru Bransholms egne Tilstaaelser, og jeg vil gerne her sige, at disse Forhør afsløre et ganske mærkeligt Forhold. Naar Fru Bransholm forhøres, bliver hun forhørt paa Dommerens Bopæl, men de unge Piger blive afhørte paa Arresthuset, og en af de unge Piger sætter man fast. Der er ogsaa et andet Forhold, jeg gerne vil have Lejlighed til at gøre opmærksom paa, og det er, at der ikke alene afgives uoverensstemmende Forklaringer af de Piger, som jeg lader stævne som Vidner i Aarhus, men der afgives ogsaa uoverensstemmende Forklaringer af de Piger, som Over-